

DEBRECENI PROTESTÁNS LAP

EGYHÁZI ÉS ISKOLAI HETI KÖZLÖNY.

Szerkesztők: Dr. KUN BÉLA és Dr. RÉVÉSZ IMRE. Főmunkatárs: Dr. SZÁSZ IMRE.

Megjelenik minden szombaton.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:
DEBRECEN, KOLLÉGIUM.

Előfizetési ár félévre hét pengő.

Új törvény.

A zsinaton elfogadott egyházi törvények, amelyeknek sorsáról a késedelmezés folytán immár egészen kalandos hírek kerültek forgalomba — közeljutottak a Kormányzó úr elé terjeszthetéshez. A kormány, amely a legfőbb felügyeleti jog gyakorlását előkészíti, már megtette a maga észrevételeit. Ezek az észrevételek, értesülésünk szerint, csaknem kivétel nélkül olyanok, amelyek a törvény intencióit egyáltalán nem érintik és csupán a szabatosabbá tételre irányulnak, csupán néhány olyan észrevétel van, amely érdemi változtatást is okozhat, azonban ezek sem olyanok, amelyek miatt ellentét fejlődhetnék ki. Egyetlen kérdésben emelkedett hallomás szerint olyan észrevétel, amelyhez hozzájárulni egyházi részről aligha lehetne, de reméljük, hogy akkor, amikor hivatalosan megkapjuk a kormány észrevételeit, azok közt nem lesz egy sem, ami ellentétek forrása lehetne.

Tagadhatatlanul értékes munkát végeztek azok, akik ezeket az új egyházi törvényeket fogalmazták, csiszolgatták, összhangba hozták és már az eddig ismertekből is nyilvánvaló, hogy új törvényünk nemcsak világosabb és szabatosabb lesz az eddiginél, hanem a legkirívóbb egyházi bajaink orvoslására is alkalmasabb. Arra sem kell gondolnunk, hogy a megváltozott viszonyok idejemultakká teszik ezeket a törvényeket, mert bármennyire megváltozott is a magyar nemzeti társadalom képe, ez a változás sohasem lehet olyan radikális, hogy a régi arcot felismerhetlenné tegye.

Ellenben méltán feltehetjük a kérdést: vajon az egyházi törvények megjavulásával megjavul-e maga az egyházi élet is. Mert hasztalan minden kánon, ha az emberek szíve mást beszél. Az az igazi törvényhozás, amelyik nem üt egyengetője, hanem követője a közfelfogásnak. Ha azok az erőteljesebb, öntudatosabb, vallásos mélységtől áthatott szabályok, amelyek az új törvényt jellemzik, azért kerültek be a törvénykönyvbe, mert a közvélemény kívánja azok megvalósulását, akkor, meg is fognak valósulni

és boldogabb és szebb napok várnak a magyar református egyházra. Ha ellenben e szabályok csak néhány idealista képzelődésének következményei, amelyek megnyerték ugyan a törvényhozás tagjai tetszését, de nem a magyar reformátusság gondolkodásának kifejezői: akkor hasztalan minden paragrafus és hasztalan minden zordon bírói eljárás, az új törvény uralma alatt sem leszünk mások, mint ami a régi alatt. A szigorú törvény jó arra, hogy megfegyveljen egy renitens kisebbséget, de nem alkalmas arra, hogy mássá tegye az egész társadalmat.

Ne az új törvények elé nézzünk tehát nagy várakozással, hanem önmagunk elé és önmagunkban igyekezzünk újjászületni a Jézus Krisztus által.

A vallásstanári vizsga reformja.

Az Egyetemes Konvent 1932—127. számú határozatának második pontjában felkérte Imre Sándor egyetemes tanügyi bizottsági alelnököt, hogy a vallásstanári vizsga gyakorlati követelményeit vizsgálja meg s a magasabb színvonal biztosítása szempontjából javaslatot terjesszen elő.

Jelen konventi jegyzőkönyv 97. sz. határozatának 1. pontjában már meg is hozza a kívánt reformot. A javaslat a következő: „A vallásstanári vizsgálatra való jelentkezéskor mindenki igazolni tartozik, hogy valamely középiskolában legalább félévig rendszeren látogatta különböző tantárgyak és több tanár tanítási óráit, elsősorban természetesen a vallás-tani órákat...”

Ennek a reformnak a szükségességéről, különösen a középiskolai vallásitanítás gyakorlati szempontjából nem is lehet vitatkozni. A vallásstanári vizsgának és képesítésnek, amely minden tekintetben magas színvonalú szaktudást adott ez a gyakorlati oldala volt kissé hiányos. Kétségtelen, hogy a sikeres pedagógiai munkához a szaktudáson kívül módszertani felkészültség is szükséges. Ebből a szempontból is nagyon üdvös ez a reform, mert így

gyakorlatban használt és bevált módszereket tanulmányozhat a vizsgálatra jelentkező.

Nem kisebb az értéke lélektani szempontból sem! A theologia négy éve után elég messze távolodunk el a középiskolás diák lélektől — ez a gyakorlati félesztendő valóban szükséges ahhoz, hogy próbáljuk megismerni és megpróbáljuk magunkat az ő lelkivilágukba beleélni.

Mindkét szempontból indokolt és közvetlen gyakorlati fontosságú ez a reform. Az a kérdés csak, a megoldása nem ütközik-e akadályba? Városi segédlelkészek és hitoktatók, akik helybeli középiskolában végezhetik az óralátogatásokat, minden nagyobb nehézség nélkül megtehetik. De mi történik, ha egy falusi segédlelkész szeretné megszerezni a vallástanári oklevelet? Félévi szabadságot nem kérhet magának s azt hiszem azért is hiába zörgetne, hogy ilyen ok miatt városi gyülekezetbe helyeztessék át! Várjon addig, míg középiskolás helyre kerül? — Vagy egyáltalán nincs is szükség arra, hogy falusi segédlelkészek törekedjenek a vallástanári oklevél után?!

Igaz — azt a „megnyugtató választ is hallottam, hogy : ugyan ki ne tudná „megszerezni“ azt az óralátogatást igazoló bizonyítványt!

De ez nem megoldás! és meglehetősen rossz útravaló annak, aki életpéldájával és jellemével is nevelni tartozik!

Talán lesz valaki, aki gondolkozni fog ezen a kérdésen és utat mutat a becsületes megoldást keresőknek.

Szundy Béla,
s.-lelkész.

Darabos Lajos.

1871—1933.

A hódmezővásárhelyi reformátusok közmert és közszeretethen levő kántora, folyó év jún. 20-án, búcsút vett e földi világtól.

Egy nyári kirándulás után kocsin igyekezett hazafelé, az ó-templom melletti lakására. S két veszedelmes paripa elragadt a mi néhai jó Lajos barátunkkal. A szépen kitervelt mulatságnak drága lett az ára. Darabos Lajos összetört fejével, vérbefagyva találták meg a város szélén levő útfélen.

Úgy érzem, hogy bizonyos illetlenséget követnék el, ha róla a mi szerény egyházi lapunkban meg nem emlékeznék, aki valamikor ifjúságom idején annyit gyönyörködtem pompás bariton hangjában s jóízű mókáin.

Darabos Lajos egy élő cáfolat volt arra nézve, hogy a kálvinizmus, a rideg, zord puritán elvek követése miatt, képtelen a művészi zsenik kitermelésére.

Vannak biz' ottan — hála Istennek — kitűnő ének-művészeink, akik készség, rátermettség dolgában sokszor felette állanak a világi ének-dalművészeknek. Való igaz, hogy anyagi helyzetünk nem engedi meg azt, hogy

ének-dalművészeink hire, neve, túllépje ennek a csonkahazának határait.

Dehát ez, nézetem szerint, nem baj. Itthon is kell világolnia valakinek, ami egyszerű, becsületes magyar népünk között.

Ilyen itthonfelejtett csillag volt Darabos Lajos barátunk. Törölmetszett, tipikus alföldi kántor.

A gondviselés jó helyre vezérelte akkor, amikor harmincöt évvel ezelőtt Jászberényből Hódmezővásárhelyre választották az ó-templom mellé kántornak.

Az akkor élő vásárhelyi lelkészek, a választás alkalmával nem őt ajánlották.

Dehát az érthető dolog volt. Bizony nem valami jó hírt kaptak a mi Lajos barátunkról.

Az volt ellene a kifogás, hogy nem szeret otthon tartózkodni. S nem igen tud különbséget tenni a nappal és az éjszaka között.

Az akkori presbiterek, kész szívvel foglaltak állást a lelkési kar javaslata mellett. De mi történt!? Bemutatkozás alkalmával jött a szólóéneklés, orgona nélkül.

Darabos Lajos rákezdte a 104. zsoltárt. Ennek a remek, megható zsoltárnak éneklése kezdetén, már félig-meddig nyert ügye volt. Amikor aztán elért eme sorokhoz: „Te öltözeted ékes és tiszta, Szép világosság sugárik róla“ meghódolt előtte az egész publikum. Övé lett a palma. Ő lett az ó-templom melletti kántor.

Szóval igazi ének-művészt választottak a jó hódmezővásárhelyi magyarok. De az aztán senkinek sem jutott eszébe, hogy nincsen nehezebb dolog a világon, mint egy született ének-művészek a magaviseletét az egyházi törvények paragrafusai szerint szabályozni.

A jó vásárhelyi magyarok megpróbálkoztak ezzel is. Követelték, hogy Darabos szépen is énekeljen, de aztán alkalmazkodjék az egyházi törvényekhez is.

Ez azonban nehezen ment. Jött aztán a fegyelmi ügyek sorozata, légiója.

Darabos Lajosnak azonban ezen a téren páratlan szerencséje volt. Elragadó szép hangjával bizonyos hatást, befolyást gyakorolt ítélőbíráira nézve is.

Mindenféle túlzás, elfogultság nélkül merészelem róla állítani, hogy mint ének-művész valósággal ellenállhatatlan volt. Ha valahová betette a lábát, egy városban avagy faluban, egy-egy koncerten, összejövetelen, ott egykettőre meghódította az egész publikumot.

Ítélobírái, a régebbi békésbánati tanácsbírák sokszor jutottak vele szemben olyan helyzetbe, mint a búr háború idején az angol katonák, akik ha itt-ott a lövészárookban meghallották, hogy a búr katonák milyen szépen énekelik: „Tebenned bízunk eleitől fogva“ — könnyes szemekkel, ellágyult érzéssel abba hagyták a lövöldözést.

— Nem félek pajtás, a fegyelmetől — mon-

dogatta előttem egy-egy fegyelmi tárgyalás után, — ha baj van, leénekelem...

Természetesen időmultával ő is megkomolyodott.

— Kibékültem a presbiterekkel — beszélte előttem az utóbbi években, — sőt magam is presbiter lettem.

A mi józan, alföldi vásárhelyi magyarjaink bizonyos intellektualis érzékkel rájöttek arra, miszerint Darabos Lajos működése bizonyos értéket jelent az ő fényes, hatalmas ekléziájukra nézve is. Megszerették, megbecsülték.

Nem is vágyódott el aztán közülök sehová sem. Ottmaradt az ó-templom mellett. Ismerte, szerette a város apraja, nagyja felekezeti különbség nélkül. Jó barátja lett mindenki: papok, tanárok, tanítók, világi emberek.

Hogy honnét szerezte, vette, az ének, a dalművészet iránt való ritka szép tehetségét, édesatyjától, avagy anyjától örökölte-e: ki tudná azt megmondani?!

Azok között, akik az efajta kérdések felett szeretnek vitatkozni, mindig azoknak van igazságuk, akik ennyit mondanak: Isten adománya.

Igen! Minden talentum, kiválóság, egyedül Isten adománya.

Csak az a kérdés, hogy hogyan sáfárkodnak azokkal Istennek kiválasztottjai?!

Darabos barátunk igazi hűséggel, odaadással sáfárkodott a rája bízott talentummal. Mint szegény ember ment Vásárhelyre s mint szegény embert temették el.

Ha világi énekművész lett volna, lehet, hogy többre vitte volna. Lehetett volna esetleg egy magyar Caruso. Énekelt volna nagyvárosok, világvárosok színadójain, operaházakban.

Dehát ki tudja, nem többet gyönyörködött-e akkor, amikor egy-egy zsoltárt énekelt az ó-templom remek orgonája mellett?

Élete egy-egy jellemző feleletet ad mind azoknak, akik abban a meggyőződésben élnek, hogy a művészetek kultiválásához pénz, temérdek pénz szükséges. Holott, aki a művészetek történetét annyira-amennyire ismeri, tudhatja jól, hogy a mi egyszerű, hollandi református testvéreink művészei, értéket tekintve jelentenek annyit, mint egyik-másik nagy nemzetnek drága pénzen nevelt s drága pénzekkel honorált művészei. Ami érthető is, mert hát az igazi művészet alapérzése, nem annyira a pénzes erszényben, mint inkább az emberi szív rejtekében találta fel otthonát.

Éppen ezért az igazi művész, néhány szerencsétlen kivételtől eltekintve, szerény, egyszerű lélek. Ilyen volt Darabos Lajos is.

Megköszönte, ha egy-egy fényes hangverseny-teremben nagy ovációk között megtapsolták. Másnap azonban, mindenféle rártartás nélkül, a legnagyobb lelkesedéssel énekelt egy-egy szegény kubikos festetlen koporsója felett: „Elvégeztem immár pályafutásomat, E világon való zárandóságomat.“

Most már elvégezte ő is. Az alföldi kálvinizmusnak ezen érdekes művészi zsenije itt hagyott bennünket.

Dehát lesz-e méltó utódja? — kérdezhetjük jogosan.

Én hiszem, hogy lesz. Hiszem a magyar kálvinizmus olyan, mint egy tenger, telve a fenék mélyén ismeretlen gyöngyökkel, kincsekkel, értékekkel. Hiszem, hogy a gondviselés ebből a beláthatatlan mélységből felszínre fog hozni ezután is, egy-egy kiváló énekművészt, egy-egy Darabos Lajost, a mi egyszerű, becsületos református népünk öröme, Istenünk dicsőségére.

Baráth Imre.

ISTEN KÉPE.

*Járod a mezőt? Látja két szemed
a kalász-soron a drága szép szemet?*

*S hallod-e szavát a legszebb ének
kalász-tengerre vert ütemének s*

*Pacsirta szavát érted? Pitty-palatty...
Zsoltáros csend ez az álló pillanat.*

*Mit ember vetett s mit Isten adott:
két kezével szórja, látod, a magot.*

*S míg kasza suhog, míg gyűl a kéve:
a kiült szemekben az Isten képe.*

SIPOS KÁROLY.

IRODALOM

A szekták és az ellenük való védekezés módjai. Sajtó alá rendezte dr. Mátyás Ernő theol. akadémiai igazgató. A sárospataki theologiai akadémia tanári karának a kiadása. Sárospatak, 1933. 8-rét, 72 lap. Ára:

A tiszáninneni egyházkerület vezetősége és a sárospataki theologiai tanári kar a folyó év áprilisának elején lelkészi konferenciát rendezett Sárospatakon a szektakérdés mai állásának megvilágítására és a védekezés módjainak keresésére. Ennek a konferenciának előadásanyagát foglalja magában ez a kiadvány, amelynek szerzői dr. Vasady Béla (A szekták keletkezésének okai), dr. Mátyás Ernő (A millenisták), dr. Zsíros József (Adventisták), Gyűlési István (A baptisták), dr. Kovács J. István (A szekták külföldi összeköttetései), dr. Enyedy Andor (A szekták elleni védekezés a gyülekezeti munkában) és dr. Szabó Zoltán (A leendő pásztor és leendő gyülekezet felvértezése a szekták ellen). A dolgozatok kivétel nélkül talpraesettek, ügyesen tájékoztatók, többségükben gondos tudományos megalapozással bírnak és valamennyien kitűnő gyakorlati érzékkel mutatnak rá a helyzetre s a teendőkre. A kiadványnak legnagyobb érdeme is éppen ez a gyakorlatiaság: hiszen már előtte is jelentek meg kiváló értékű dolgozatok, tudományosabbak úgy, mint népszerűbbek, a szektakérdés

magyar és protestáns vonatkozásairól, de a gyakorlati védekezés módjaival rendszeresen ez foglalkozik először, mégpedig a szerzőkhöz méltó széles látókörrrel, emelkedett fölfogással, a részletkérdések és a közvetlen időszerűségek iránti igen finom érzékkel. A legutolsó dolgozatot külön is ki kell emelnünk, mert fiatal szerzője ósz fejeknek is becsületére való rendkívül tanulságos bepillantást nyújt a szektával viaskodó tiszamelléki magyar református gyülekezet egészen sajátos lelki szövödményei közé — annak a rendszeres gyülekezettanulmányozásnak alapján, amelyet ő a gondosan ellenőrzött kérdőívek módszerével már hét éve folytat s amelyből valaha a várvavárt magyar református „Kirchenkunde“-nak kell részben vagy egészben kinőnie.

A reális és aktuális szükségletnek megfelelő becses kiadványt a lehető legmelegebben ajánljuk. *R. I.*

Előfizetési felhívás. Régen érzett hiány egyházi életünkben egy olyan kommentár, mely tudományos is legyen, de amellet a gyakorlati igehirdetés céljaira is lehessen használni. Esetleg gyümölcsözőbben, mint a már nagyon elszaporodott prédikációkat. Ezen a hiányon óhajtanék segíteni, illetve a segítség munkáját megkezdeni, ha társaim és az érdeklődő hívek segítségemre jönnének. Egyelőre az első evangéliumot, a Márkét óhajtanám kiadni és ha ez sikerülne, akkor megpróbálnék egy tudós és szépszavú gárdát szervezni *egy teljes magyar kommentárnak gyakorlati célból!* való kiadására. Az első kötet, Márk evangéliuma teljesen nyomda alá rendezve, készen áll, úgy körülbelül 25 ivre számítom és így árát is a legalacsonyabbra: 150 leire teszem. A munkát azonban *csak akkor adom nyomdába*, ha annyi tényleges előfizető, vagy legalább köteles jelentkező lesz, amennyi a kiadás költségeit fedezi. A vállalkozás sorsáról annak idején (bár minél hamarabb!) tájékoztat fogok adni. *Dr. Kecskeméthy István* s. k., ref. tehol. professor, Kolozsvár (Cluj, Románia, Ref. theol. fakultás).

KÜLÖNFÉLÉK

Lapunk legközelebb kettős számmal július 22-én fog megjelenni.

Soós Béla lelkipásztor beiktatása a debreceni nagytemplomban július 9-én délelőtt lesz. A beiktatást F. Varga Lajos esperes végzi. Az új lelkipásztor tiszteletére közös ebédre gyűlnek össze az egyház tagjai a Dóczy-intézeti internátus ebédlőjében.

A Csokonai-kör, amely nem régiben díszítette fel a kollégium falát Csokonai, Kölcsey és Arany János reliefjével, július 1-én tartotta évi rendes közgyűlését, amelyen egész szervezetét megújította. A kör elnöke tovább is dr. Pap Károly egyetemi tanár, a most alakított szét

szakosztály elnökei Oláh Gábor a kiváló költő és dr. Kun Béla, a kör eddigi alelnökei; főtákkár Csobán Endre városi főlevéltárnok, titkár Soós Béla lelkipásztor, szakosztályi titkárok Péterffy László és Bartha Károly tanárok. A szakosztályok örökös tagjai és a választmányi tagok közt is egyházunk számos kiváló tagja foglal helyet. Így Vásáry István polgármester, Kölcsey Sándor ügyvédi kamarai elnök, Olchváry Zoltán táblai elnök, Tóth Lajos, Darkó Jenő, R. Kiss István, Kováts Andor, Varga Zsigmond, Révész Imre, Erdős Károly, Csánki Benjámin, Tankó Béla, Mitrovits Gyula egyetemi tanárok, Koncz Aurélné, Madai Gyula orsz. képvis., Baja Mihály, Gyökösi Endre, S. Szabó József, Márk Endre udv. tan., Papp Ferenc igazgató. A közgyűlés Baltazar Dezső püspököt és Herczeg Ferencet a kör tiszteleti tagjaivá választotta.

Énekkar részére használt harmóniumot vették. Ajánlatokat Református Lelkészi Hivatal Oros címre kérek.

Gyülekezeti hírek. Az alsószabolcs, hajdúvidéki egyházmegye tanácsbírói tisztségre választotta Molnár Zoltán hajdúhadházi lelkipásztor, az ORLE ü. v. titkárát.

Július hó 2-án volt Tóth Lajos hajdúhadházi hitoktató lelkésznek az ünnepélyes beiktatása, akit egyhangúlag hívott meg lelkipásztorául a téglási gyülekezet.

A Tóth Lajos lelkipásztorok való meghívása által megüresedett hitoktató lelkészi állásba pedig a hajdúhadházi presbiterium egyhangú határozatával Madarász József hajdúhadházi segédlelkész hívta meg.

A Vasárnapi Iskolai Szövetség július 20—27. napjain Tahiban konferenciát rendez, ha az eddig jelentkezteteken kívül elegendő számban lesznek résztvevők. A konferencia témája: A tökéletes Krisztus és a fejlődő gyermek. A részvételi díj 2 pengő; szállás és ellátás naponként 2 pengő. Kérjük, hogy akik résztvenni óhajtanak, legyenek szívesek ezt *legkésőbb* júl. 12-ig a V. Isk. Szövetség titkárával (Budapest, I., Zenta-u. 5., IV. em. 4.) tudatni. Kedvezményes menetjegyekről gondoskodunk.

A Külmiszió Kis Barátai mozgalma, melyet a Református Külmisziói Szövetség indított meg május folyamán, meglepő eredményeket ért el. A vallástanítók és vasárnapi iskolai vezetők szívesen használták fel ezt az újabb alkalmat, hogy gyermekeiket közelebb vezessék a külmisziói munka megismerésére és neveljék az arra való adakozásra. A heti egy filléres megajánlásokból az elmúlt hat hét alatt több mint 150.— pengő gyűlt be s mindenünnen sürgetik az újabb tagsági jegyeket, sőt a gyermekek között felmerült az a kívánság is, hogy a Külmiszió Kis Barátai jelvényt kapjanak. Tagsági jegyeket és bélyegeket szívesen küld a Külm. Szövetség Budapest, VIII. Gyulay Pál-u. 9., II. 21.

Hivatalos értesítés.

A Tiszántúli Református Egyházkerület Püspökétől.
2268—1933. sz.

Körlevél

valamennyi kebelbeli lelkipásztorhoz.

Nagytisztelű Lelkész Úr!

Szeretettel felhívom, hogy az alábbi hirdetemény a megjelenést követő vasárnapon a templomi szószelekről kihirdetni sziveskedjék:

„A debreceni református diakonusképző-intézet pályázatát hirdet az 1933—34. tanévben betöltendő 12 növendék helyre. Pályázhatnak ép és egészséges testű és szellemű, legalább hat elemi osztályt végzett komoly református hitű férfiak, elsősorban a földművelő és iparos ifjúság köréből 18—30 éves életkorig.

A felvételi kérvényhez sajátkezűleg írt, kimerítő önéletrajz, születési anyakönyvi kivonat, legutolsó iskolai bizonyítvány, orvosi bizonyítvány s kiskorúaknál szülői beleegyező nyilatkozat csatolandó; továbbá gitéletére vonatkozólag az illetékes lelkipászortól, anyagi és erkölcsi megbízhatóságára vonatkozólag pedig az egyházközösség presbiteriumától kért bizonyítvány csatolandó.

A tanfolyam hároméves.

Beíratási-, tandíj, valamint a lakás és el-látás díja az első évfolyamra 205 pengő, melyből 85 P belépéskor, a fentmaradó összeg pedig hat hónapra felosztva fizetendő.

Pályázati kérvények f. évi augusztus 1-ig küldendők be a debreceni református diakonusképző-intézet igazgatóságához (Ispotály-telep 9. sz.), mely kívánatra válaszbélyeg beküldése esetén készséggel nyújt részletes tájékoztatást.

Debrecen, 1933 június 30.

Atyafiságos szeretettel:

Dr. Baltazár Dezső,
püspök.

A Tiszántúli Református Egyházkerület Püspökétől.
2234—1933. szám.

Pályázat

a halálozás folytán megüresedett ópályi-i református egyházi lelkészi állásra.

Az állás díjlevele a következő:

1. A lelkésznek házi, vagy parochiális kertje két köblös. 2. Van 28 hold szántóföldje (1100 négyszögölével) és 22 hold kaszáló rétje (szinte 1100 négyszögölével) egy tagban. 3. Minden igavonó jósággal bíró gazda egyigás, a többiek pedig a zselléreket sem véve ki, egy-egy gyalognapszámot szolgálnak, melynek $\frac{1}{3}$ -a a tanítót illeti. 4. Egész bér fizetőgazdák egy köből életet fizetnek az úri rend két vékát, a köznép egy vékát tiszta búzául, a többi gazda pedig fizet három-három véka gabonát, a zselléreket egy-egy vékát. 5. Mind az egy köblösök, mind a három vékások adnak egy-egy szekér

szénát. 6. Ugyanezek fizetnek 60 osztrák krt, az egy vékások 30 osztrák krt, az özvegy asszonyok 35 osztrák krt, a cselédek 50 osztrák krt. 7. Készen ad az eklézsia 4 öl fát, melyet haza is hozat. 8. A palástdíjak a főt. Superintendencia rendelete szerint fizettetnek. 9. A földek után járó minden adót az eklézsia fizeti.

A presbiterium ezen régi díjlevel mellett a lelkészi állás új díjlevelét is közölni kéri, amelynek megfelelően fizette évek óta az elhalt lelkészt is és amelynek megerősítését kéri az egyházmegyétől.

Ezen díjlevel szerint a lelkészi állás javadalma a következő:

1. Természetben lakás és 1200 öl kert, melléképületek. 2. 35 kat. hold 600 öl szántóföld és rét egy tagban, mely után az ártér adót és más adót az egyház fizeti. 3. 22 köből rozs az egyház magtárából kimérve. 4. A régi díjlevelben felvett 4 öl fát az egyház megfizetni képtelen, ennek kárpótlásául szolgál a rozsfizetés egy része és az 5. pont alatt felvett javadalom. 5. 12 darab marha legeltetési joga a községi gyeplegelőn, melynek adóját és ártér adóját a lelkész fizeti. Presbiterium a földek adóját is szeretné a lelkészre hárítani. — 6. Kongrua. 7. Stóla az egyházkerület határozata szerint.

Kötelessége az összes lelkészi teendők elvégzése és a községi elemi iskolában vallás-tanítás.

Az állás 1934 január 1-én fogalalendő el. Ha segédlelkész választatik meg, ki nőtlen, a választás jogerőre emelkedése után köteles az állást elfoglalni és özvegytől nyert egy szoba lakással megelégedni.

Az állás teljes javadalma 1933 december 31-ig az özvegyet illeti, sőt a rozssal bevetett terület fele jövedelme a következő évben is.

Beruházásra nézve a meghalt lelkész örökösei a megválasztott lelkésszel óhajtanak meg-egyezni a megváltási összegre nézve.

A törvényesen felszerelt pályázati kérvények Főris Lajos esperes, Olcsvaapáti, u. p. Vitka küldendők 1933. év július 30-ig.

Debrecen, 1933 június 30.

Dr. Baltazár Dezső,
püspök.

503—1933. szám.

Pályázati hirdetemény.

A hódmezővásárhelyi református Bethlen Gábor gimnázium igazgatósága pályázatot hirdet egy német-angol és egy magyar-latin-szakos helyettes-tanári állásra, a szabályszerű illetményekkel. A megválasztott az intézet internátusában a felügyelőtanári teendőket tartozik ellátni. Az állás szeptember hó 1-én fogalalendő el. A kellőleg felszerelt kérvényeket Losonczy Endre református lelkész, igazgatótanácsi elnök címére 1933. évi augusztus hó 10-ig kell benyújtani. *Igazgatóság.*

Laptulajdonos: **Dr. KUN BÉLA.**

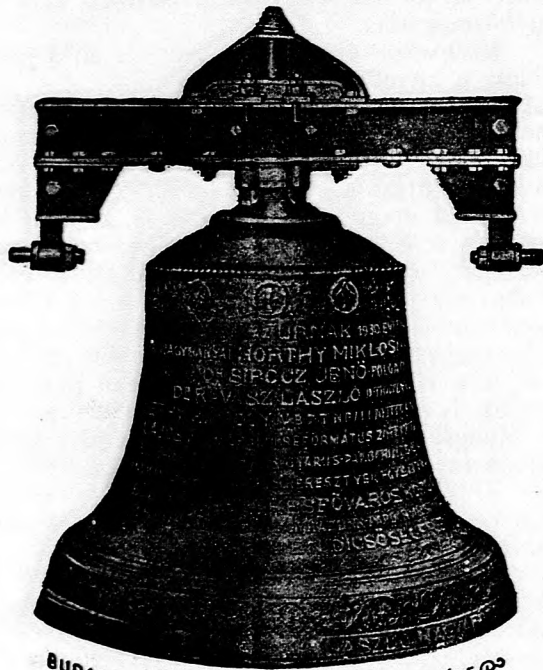
Magyarország aranykoszorús mestere

Szlezák László

harang- és ércöntőde, harangfelsze-
relés és haranglábgyár

BUDAPEST, VI., FRANGEPÁN-U. 77. SZ.

Telefon: Aut. 913-53. sz. Költségvetéssel díjmentesen szolgál

BUDAPEST-ANGYALFÖLDI REF. TEMPLOM RÉSZÉRE
KÉSZÍTETT HARANG, MELYET DR. RAVASZ LÁSZLÓ PÜSPÖK ÚR
AVATOTT FEL.

Előnyös fizetési feltételek. Számos egyházi elismerőlevél.

Az 1900. évi párisi világkiállításon díszoklevéllel, 1921. és 1923. évi vasipari kiállításon aranyéremmel, az 1925. és 1926. évi kézműipari tárlaton kormánydíszoklevéllel, 1927. és 1928. évi budapesti, székesszefervári, szentesi és szombathelyi kiállításokon nagy aranyéremmel kitüntetve. 1930. évi nemzetközi vásáron emléklappal kitüntetve.

A budapesti Bazilika 7945 kilogrammos új harangja gyáramban készült.

SESZTINA LAJOS

vasnagykereskedése

Debrecen.

Alapította 1819-ben Sesztina János.

Különös tűtöképességű magyar „Perpetuum“-kályhák.
Magyar gyártmányú zománc-edények,
zslr-bördönök, disznóölő-kések, husvágó-gépek.
Telefon 6. és 15-48.

Debrecen sz. kir. város és a Tiszántúli református egyházkerület könyvnyomda-vállalata. 1933-1282

Konfirmáció

előkészítésére ajánljuk
a következő tankönyveket:

Ferenczy Gyula: Konfirmációi káté.	1-20 P
Halmi János: „ „ „	—60 P
Nagy István: „ „ „	—20 P
Soltész János: „ „ „	—40 P
Szoboszlai Papp István—Révész Bálint: Konfirmációi káté, átdolgozta: Sz. Szabó József (79. újonnan átdolgozott kiadás)	—30 P

Konfirmációi emléklapok

ízléses kivitelben

08 és 12 fillér darabonként.

Konfirmációra legalkalmasabb ajándék:

Dr. Erdős Károly:

Az én vallásom . . . —60 fillér

Dr. Révész Imre:

Öntudatos hit . . . —40 „

Zsoltárok, imakönyvek és szent Bibliák
dús választékban kaphatók

„Méliusz“

könyvkereskedésben

DEBRECEN,

Ferenc József-út 26. szám alatt